

Μ Ε Ρ Ο Σ Β΄.

Περὶ τῆς Ἱσορίας τῶν πρώτων Ἐγκατοίκων τῆς Ἠπείρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τῶν μέχρι τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως Ἐγκατοίκων.

δ. α΄. **Τ**ὰ ἀρχαιότατα καὶ ἐπισημότατα ἔθνη τῆς Ἠπείρου, οἱ Χάονες, Θεσπρωτοὶ, Κασσωπαῖοι, Ἀμβρακιῶται, Ἀμφίλοχοι, Ὀρέσαι, καὶ ἄλλα τινα, ἤλθον ἐκεῖ ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ Πελοποννήσου· τινὰ μὲν ἐπὶ τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ἢ ὀλίγον πρότερον, ἢ ὑστερώτερον· ἄλλα δὲ ὕστερον. Πρότερον δὲ τοῦ κατακλισμοῦ τούτου δὲν ἰξεύρομεν ἂν ἦσαν ἐγκατοικοὶ εἰς τὴν Ἠπειρον· καὶ ἂν ἦσαν, ὅποιοι ἦσαν, πόθεν ἤλθον, καὶ πόθεν κατάγονται. Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι τὸ ἀρχαιότατον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος ἦσαν οἱ Πελασγοί. Καὶ οὗτοι ἦσαν τὰ αὐτόχθονα καὶ γνήσια τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὅποια διηρέθησαν ὕστερον εἰς διά-

φορα ἔθνη καὶ διαφοροὺς ὀνομασίας, ἀφ' οὗ ἠνώθησαν, καὶ μὲ ἄλλα πολλὰ ξένα ἔθνη. Ἡ δὲ φωλεὰ τούτων, ὅθεν ἐξέρχοντο ὡς μύρμηκες, ἦτον ἡ Πελοπόννησος, καὶ μάλις ἡ Ἀρκαδία. Ἀπὸ ἐκεῖ λοιπὸν διασκορπιζόμενοι οἱ Πελασγοὶ, ἐγένησαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Πρῶτον λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἡπειρον ἐκ τῆς Πελοποννήσου πρὶν τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς λέγει ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Διονύσιος, καὶ ἔκτισαν τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο Δωδωναῖοι. Ὅτε δὲ ἐκυρίευσεν ὁ Δευκαλίων τὴν Θεσσαλίαν, ἐδίωξε τοὺς Πελασγοὺς τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἦλθον καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Ἡπειρον πρὸς τοὺς ἐκεῖ συγγενεῖς αὐτῶν Πελασγοὺς.

δ. β'. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Δευκαλίων ἦλθε μετὰ τὸν κατακλισμὸν εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ ἔκτισε τὸ μαντεῖον, ἔπειτα ἔμεινεν ἐκεῖ. Ἄλλοι δὲ, ὅτι μετὰ τὸν ῥηθέντα κατακλισμὸν ἦλθον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἡπειρον δύο ἡγεμόνες τῶν Πελασγῶν, Φαέθων καὶ Πελασγὸς ὀνομαζόμενοι, οἱ ὅποιοι ἔφερον ἀποικίαν Πελασγῶν. Πελασγοὶ ὅμως ὠνομάζοντο πολλοὶ βασι-

λείψ του ἔθνους τούτου, καὶ τὸ ὄνομα ἦτον συ-
 νειθισμένον εἰς τοὺς βασιλεῖς αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν
 Πτολεμαίων (α). Κατὰ τὰς γνώμας ταύτας λοι-
 πὸν δὲν εἶναι βέβαιον, ἂν ἦλθον πρὸ τοῦ κατα-
 κλυσμοῦ οἱ Πελασγοὶ εἰς τὴν Ἑπειρον, ἢ με-
 τὰ τὸν κατακλυσμόν. Συμφωνοῦσιν ὅμως αἰ γνώ-
 μαι καὶ αἱ τρεῖς, ὅτι ἦλθον κατ' ἐκεῖνον τὸν
 καιρὸν, ἢ ὀλίγον πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἢ εὐ-
 θὺς μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Καὶ ἢ ὁ Δευκαλίων
 ἐδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἢ ὁ κατα-
 κλυσμός τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσιν εἰς ὑψηλό-
 τερα μέρη, ἢ ἡ συνειθισμένη μετανάσσεις τῶν
 Πελασγῶν. Περὶ τούτου ἀδιαφοροῦμεν, καὶ εὐ-
 χαρισούμεθα εἰς τοῦτο μόνον, ὅτι ἔχομεν ὄριον
 τοῦ χρόνου τὸν κατακλυσμόν τοῦ Δευκαλίωνος,
 ἀφ' οὗ γνωρίζομεν τοὺς πρώτους ἐγκατοίκους
 τῆς Ἑπείρου. Ἄν ὅμως εἶναι τινὲς χρόνοι πε-
 ριττοὶ, ἢ ἐλλειπεῖς, συγχωροῦμεν προθύμως
 καὶ περὶ τούτων τὴν ἀρχαιότητα. Καὶ ἂν ὁ Δευ-
 καλίων ἦλθεν, ἢ ὁ Πελασγὸς, ἀδιαφοροῦμεν
 καὶ περὶ τούτου· ἐπειδὴ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Δευκα-

(α) Ὅρα περὶ τούτων ἐν τῇ Ὠκυγίᾳ, περὶ Ἰνάχου,
 ὅθεν καθίγουσι τοὺς Πελασγοὺς.

λίωνος εἶναι πολὺ ἀμφίβολος. Ἀρκεῖ μόνου νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἦλθον Πελασγοὶ εἰς τὴν Ἑπειρον, περὶ τοῦ κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, οἱ ὅποιοι ἔκτισαν τὴν πόλιν Δωδώνην, κατέστησαν καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἡ Ἑπειρος τότε Πελασγία, καὶ μητρόπολις αὐτῆς ἦτον ἡ Δωδώνη (α). ὅθεν λέγουσιν οἱ χρονολόγοι, ὅτι ἡ ἀποικία αὕτη ἐγένε τῷ 1529 πρὸ Χριστοῦ (β).

δ. γ'. Μετὰ δύο δὲ ἢ τρεῖς χρόνους, ὅτε ἔφερον εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ Οἰνοτρος καὶ Πευκέτιος ἀποικίαν Ἀρκαδῶν, ἔφερε καὶ ὁ Θεσπρωτὸς υἱὸς τοῦ Λυκάουος ἄλλην ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑπειρον ἐκ τῆς Ἀρκαδίας. Οἱ Ἀρκαδῆες τότε ὠνομάζοντο Πελασγοί· ὅθεν καὶ αὕτη ἡ δευτέρα ἀποικία ἦτον τῶν Πελασγῶν. Οὗτοι δὲ οἱ Πελασγοὶ, ἔμειναν εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος

(α) Ὁ δὲ Κλαβιέρ εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ἀπολλοδότη. σελ. 82. λέγει ὅτι τὸ μαντεῖον κατεστάθη ἐπὶ τοῦ πρώτου Πύρρου μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἐν ᾧ μαρτυροῦσι τόσοι παλαιοὶ, καὶ μάλιστα ὁ Πλούταρχος, ὅτι κατεστάθη ἐπὶ Δευκαλίωνος· ὅθεν ἀπορρεῖ καὶ ὁ Ῥαούλ, πὼς ἠπατήθη ὁ ἄνθρωπος.

(β) Ῥαούλ. περὶ Ἀποικ. τόμ. Α'. 216. c

τῆς Ἡπειροῦ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη Θεσπρωτία ἀπὸ τούτου τοῦ Θεσπρωτοῦ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Πελασγῶν, ἢ Ἀρκάδων. Ἐκτισε δὲ ἐκεῖ ὁ Θεσπρωτὸς πρώτην πόλιν τὴν Ἐφυραν, ἐπειδὴ αὕτη ἦτον ἡ μητρόπολις τῆς Θεσπρωτίας. Καὶ ὡς λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἡ πόλις αὕτη ὠνομάσθη ὕστερον Ἐφυρα· ἐπειδὴ λέγει, ὅτι ὁ Θεσπρωτὸς εἶχε υἱὸν Ἀμβρακον καλούμενον, ὁ ὁποῖος, ὡς φαίνεται, ἔκτισε τὴν Ἀμβρακίαν. Ὁ δὲ Ἀμβρακος εἶχε υἱὸν τὸν Ἐφυρον, καὶ ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐφυρα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχε θυγατέρας ὁ Θεσπρωτὸς Ἐφυραν καὶ Ἀμβρακίαν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὠνόμασε τὰς πόλεις· καὶ ἄλλοι πάλιν ἄλλως, ὡς θέλομεν εἰπῆ εἰς τὸ ἐξῆς.

§. δ'. Ἐφυρα δὲ πόλις ἦτον καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, Θεσσαλίαν, Αἰτωλίαν, Ἰταλίαν· καὶ ἡ Κόρινθος αὕτη ὠνομάζετο Ἐφυρα πρότερον, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομα ἦτον συνειθισμένον τῶν Ἀρκάδων Πελασγῶν· διότι αὐτοὶ οἱ Πελασγοὶ, ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ὠνόμασαν αὐτὴν τὴν πόλιν Ἐφυραν, ἔκτισαν καὶ ἄλλην καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Πανδοσίαν. Αὐτοὶ ὠνόμασαν τὴν λίμνην Ἀχερουσίαν, καὶ τὸν ποταμὸν Ἀχέροντα.

Οἱ δὲ ἄλλοι, ὅσοι ἤλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὠνόμασαν καὶ ἐκεῖ πόλιν Πανδοσίαν, λίμνην Ἀχερουσίαν, καὶ ποταμὸν Ἀχέρουτα· ὅθεν ἠπατήθη ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ, διὰ τὴν συνωνυμίαν, ὡς θέλομεν εἰπεῖ ὑσερώτερον. Ἡ δὲ Ἐφυρα μετωνομάσθη ὑσερον Κίχυρος, ἀπὸ τὸν Κίχυρον υἱὸν ἐνὸς βασιλέως τῆς Χαονίας. Οὗτος θηρεύων, ἐφόνευσε μίαν νέαν ἀκουσίως Ἀνθίππην ὀνομαζομένην, κατὰ τὸν δρυμὸν ἐκεῖνον, ὅπου ἐνταφιάσθη ἡ Ἡπειρος, ὡς εἴρηται· ἔπειτα ἔγινεν ἐξω φρενῶν ἀπὸ τὴν λύπην, καὶ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τόπον κρημνώδη ἐφονεύθη. Ὅθεν ἔθαψαν καὶ αὐτὸν ἐκεῖ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ τόπος καὶ ἡ πόλις Κίχυρος (α). Ὁ Ὅμηρος ἐπαινεῖ τοὺς Ἐφυραίους τούτους ὡς ἀνδρείους καὶ πολεμικοὺς, (β) ὡς νομίζει ὁ Πausanίας (γ)· ἀλλ' ὁ σχολιαστὴς λέγει, ὅτι ἐννοεῖ τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐφυραίους. Οὕτω πῶς διακρίνει τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ Στέφανος, λέγων, ὅτι τὸ ἐθνικὸν ὄνομα, τῆς μὲν Ἡπειρωτικῆς Ἐφύρας λέγεται Ἐ-

(α) Παρθέν. Ἐρωτικ. λβ'.

(β) Ἰλ. Ν. 301.

(γ) Θ'. λς'.

φύριος· τῆς δὲ Αἰτωλικῆς, Ἐφυρος· τῶν δὲ ἄλλων, Ἐφυραῖος. Ἐπειτα δὲ ἐκόμισαν οἱ Ἡλεῖοι ἄλλην ἀποικίαν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν.

§. ε'. Οἱ δὲ Κασσωπαῖοι, τοὺς ὁποίους γράφει ὁ Σκύλαξ Κασσωποὺς, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἢ τότε, ἢ ὀλίγου πρότερον. Ἐπειδὴ ὡς λέγει ὁ Φιλοσέφανος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀρποκρατίωνος (α), αὐτοὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν Βούχαιτα κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦς Δευκαλίωνος. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ Θεσπρωτοὶ, καὶ ἐπομένως Ἀρκαῖδες. Ἐπειτα ἔκτισαν τὰς ἄλλας πόλεις· ὡς τὴν Κασσώπην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν Κασσωπαῖοι· τὴν Ἐλάττειαν, Βατίαν, καὶ Πανδοσίαν.

§. ς'. Οἱ δὲ Δρύοπες ἦσαν καὶ αὐτοὶ Ἀρκαῖδες Πελασγοὶ, οἱ ὁποῖοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Δρύοπος τοῦ βασιλέως αὐτῶν. Ὁ δὲ Δρύοψ ἦτον υἱὸς τοῦ Μεναλέως υἱοῦ τοῦ Λυκάωνος. Ὁ Νίκανδρος καὶ Ἀθανάδας, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν Ἀμβρακικὰ, λέγουσι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀντωνίου Λιβεράλιδος (β), ὅτι ὁ Μελα-

(α) Ἐν Βούχαιτα· (β) δ'.

νεὺς ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Ἡπειρον μὲ πόλεμον.
 Ἔπειτα ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἐυρυτον, καὶ μίαν
 θυγατέρα Ἀμβρακίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνο-
 μάσθη ἡ Ἀμβρακία. Ἔπειτα δὲ, ἐπειδὴ οἱ Ἀμ-
 βρακιῶται εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς ἄλλους Ἡπει-
 ρώτας, ἔκραξαν εἰς βοήθειαν τοὺς Κορινθίους.
 Ὅθεν ἔπεμψεν ὁ Κυψέλος τύραννος τῶν Κοριν-
 θίων τὸν ἀδελφόν, ἢ υἱὸν αὐτοῦ Γόργον, ἢ
 Τόργον, ἢ Γόλγον, ἢ Γόργασον, κατὰ τοὺς
 660 χρόνους πρὸ χριστοῦ (α), μὲ ἀποικίαν Κο-
 ρινθίων. Διὰ τοῦτο λέγουσι τινὲς τὴν Ἀμβρα-
 κίαν κτίσμα τοῦ Γόργου. Ὁ δὲ Δρύοψ ἐγέννη-
 σεν υἱὸν Κραγαλέα ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐβα-
 σίλευσεν ὕσερον. Οἱ Δρύοπες ἔγιναν ἔθνος μέ-
 γα, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη τῆς
 Ἑλλάδος.

§. ζ'. Οἱ δὲ Χάονες ἦσαν καὶ αὐτοὶ Πελασ-
 γοὶ τῆς Ἀρκαδίας· πλήν φαίνεται, ὅτι αὐτοὶ
 ἦσαν ἄλλη ἀποικία, καὶ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθησαν· ἢ
 ὕσερον ἐχωρίσθησαν. Διὰ τοῦτο ὠνόμασαν καὶ τὴν
 Χαονίαν τινὲς ἀρχαῖοι Πελασγίδα Χαονίην. Τι-

(α) Ὅυτω διαφόρως ὀνομάζουσιν αὐτὸν οἱ διάφοροι Ἱστο-
 ρικοὶ, καὶ Γεωγράφοι. Στράβ. Ζ'. 378. Γ'. 452. Ἀν-
 τών. Λιβεράλ. 23.

νῆς μὲν λέγουσιν, ἔτι ὠνομάσθη ὕσερου Χαονία ἀπὸ τοῦ Χάουτος υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ὡς θέλομεν εἰπῆ. Ἄλλ' ὁ Πausanίας λέγει, ὅτι πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἀρκαδίας καὶ Ἀργολίδος ἦτον ἐν μικρῷ ὄρει, Χάου ὀνομαζόμενον, καὶ ἴσως κατὰ γέναι ἐκείθεν ἢ ὀνομασία, ὡς νομίζει καὶ τις νεώτερος κριτικός (α). Ἡ ἀποικία αὕτη τῶν Χαόνων εἰς τὴν Ἡπειρον φαίνεται ὅτι ἦτον ἀρχαιότερα τῶν ἄλλων, καὶ τοῦ Οἰνότρου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς νομίζει ὁ ῥηθεὶς κριτικός· ἐπειδὴ ἦσαν καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν πολλὰ ὀνόματα πόλεων καὶ ἄλλων τῆς Χαονίας. Ὄθεν συμπεραίνει, ὅτι ὁ Οἰνοτρος διαβαίνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Ἡπειρον, καὶ ἔλαβε καὶ Ἡπειρώτας εἰς τὴν ἀποικίαν, καὶ μάλιστα Χάονας· ὅθεν ἦσαν καὶ εἰς τὴν Οἰνοτρίαν τῆς Ἰταλίας Χάονες· πόλεις, Πανδοσία, Δωδώνη, Δρύς, Ἐλύμη· Ἐλύμοι, τὸ ἔθνος, ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ λίμ-

(α) Ὁ Ραούλ ἐν τῷ περὶ ἀποικιῶν, ὅς τις συμπεραίνει, ἔτι οἱ Χάονες οὗτοι κατώκουν πρότερον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἐκείνου, καὶ ἐκείθεν ἤλθον εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ ὠνόμασαν τὴν Χαονίαν. Ὁ Πausanίας ἔμως δὲν ἀναφέρει τοιοῦτόν τι, μήτε ἄλλοστις τῶν ἀρχαίων.

νη Ἀχερουσία (α). Φέρεται καὶ μία μαρτυρία (β), ὅτι ἡ ἀποικία αὕτη ἔλαβε καὶ Ἰλλυριοὺς· οἱ δὲ Ἰλλυριοὶ ἦσαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Χαονίας. Ἄλλα καὶ χωρὶς μαρτυρίαν εἶναι βέβαιον, ὅτι κατὰ τὴν τότε κατάστασιν τῆς ναυτικῆς, δὲν ἐπλευσαν βεβαίως ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, κατ' εὐθείαν εἰς τὰ Τάραντα τῆς Ἰταλίας, κωπηλατοῦντες, ἀλλ' ἀνέβησαν διὰ τῶν παραθαλασσίων τῆς Ἠπείρου εἰς τὸ Ἀκροκεραύνιον Ἀκρωτήριον, ὅπου εἶναι τὸ ρενώτατον μέρος τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ἰαπυγίαν (γ).

δ. η'. Ἀνωτέρω δὲ τῆς Χαονίας ἦτον ἡ Ὀρική αὖς εἶπομεν, καὶ ἡ πόλις Ὀρικός. Ταύτην τὴν πόλιν λέγουσι τινὲς μὲν τῆς Ἰλλυρίας, τινὰς δὲ τῆς Ἠπείρου, καὶ τῆς Χαονίας πιθανώτερον. Ἐπειδὴ τὰ φυσικὰ σύνορα τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας ἦσαν τὸ Ἀκροκεραύνιον ἀκρωτή-

(α) Γραύλι. Τόμ. Α. 228.

(β) Τοῦ Νικάνδρου παρ' Ἀντων. Λιθεράλ. λα'.

(γ) Ἄλλα κατὰ τὸν πρῶτον συμπρασμὸν, ἂν ἦσαν Χάονεϊ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, τίς ἢ ἀνάγκη νὰ λάβωσι τὸ ὄνομα ἐμμέσως ἐκ τῆς Χαονίας, καὶ οὐχὶ ἀμέσως ἐκ τῆς Ἀρκαδίας;

ριον· ὁ δὲ Ὀρικός ἦτον κατωτέρω τούτων· καὶ μάλιθα ὁ περιηγητὴς Διονύσιος διορίζει τὸν Ὀρικὸν σύνορον τῆς Ἑλλάδος (α). Ταύτην τὴν πόλιν ἔκτισαν οἱ Κόλχοι πρῶτον, κατὰ τοὺς 1360 χρόνους πρὸ χριστοῦ, ὅτε ἤρπασαν οἱ Ἀργοναῦται τὴν Μήδειαν, καὶ ἐξείλεν ὁ Αἰήτης ζόλον, νὰ εὕρωσιν αὐτὴν (β). Ὁ ζόλος οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Κέρκυραν, καὶ ἐπειδὴ δέν εἰδυνήθησαν οἱ Κόλχοι νὰ λάβωσι τὴν Μήδειαν, ἔμειναν τινὲς μὲν εἰς τὴν Ἡπειρον, τινὲς δὲ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν· διότι ἐφοβήθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, χωρὶς τὴν Μήδειαν κατὰ τὴν προσαγὴν τοῦ Αἰήτου (γ). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἔκτισαν ἄλλην πόλιν εἰς τὰ ἐνδοτέρα πλησίον τῶν Μυλάκων, τοῦ Αἴαντος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Λάκμωνος, ἢ Λακμιώνης. Τὴν δὲ πόλιν αὐτῶν ὠνόμασαν Πόλαν, τὸ ὁποῖον σημαίνει κατὰ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, φυγάδας. Ἴσως αὐτοὶ ὠνόμασαν καὶ τὸν ποταμὸν Αἴαντα· ἐπειδὴ ἡ μητρόπο-

(α) Στίχ. 399.

(β) Ὁρα Ὀγυγία ἐν τῷ περὶ Μηδείας, καὶ ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, τόμ. δ'. καὶ ε'.

(γ) Ἀπολλόδ. Α'. 9. 25. Ἀπολλών. Δ'. 1216. κκ?
Σχολ. •

πολις τῆς Κολχίδος ὠνομάζετο Δία. Μετὰ δὲ τὸν Ἑλλήνων πόλεμον, οἱ Ἄβαντες τῆς Ἐυβοίας, ἐπειδὴ ἐφρονεῦθη ὁ στρατηγὸς αὐτῶν Ἐλεφῆνωρ εἰς τὸν πόλεμον, οὐκ ἠθέλησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἐυβοίαν, ἀλλ' ἦλθον πρῶτον εἰς τὴν Ῥηθείαν νῆσον Ὀρθρωνόν, ἔπειτα μετ' ὀλίγου ἐπέβησαν εἰς τὴν Ὠρικήαν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ κατὰ τοὺς 1283 χρόνους πρὸ χριστοῦ. Διὰ τοῦτο λέγουσίν τινες, ὅτι αὐτοὶ ἔκτισαν τὸν Ὠρικόν. Ἦσαν δὲ μεταξὺ αὐτῶν καὶ Λοκροὶ καὶ Φωκεῖς, καὶ ἐσκορπίσθησαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Οὗτοι ἔκτισαν καὶ ἄλλας πόλεις ἐκεῖ, καὶ τέλος ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη κατὰ μεταβολὴν ἡ Ἀμαντία, ἣτις ὠνομάζετο πρότερον Ἄβαντία. Ἐν μέρος τούτων ἦλθε κατὰ τὴν Ἐδέσσαν τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἔκτισαν καὶ πόλιν Ἐυβοίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτῶν (α).

§. 9'. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦλθον εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ὁ Φεῖδιππος καὶ Ἄντιφος, οἱ ὅποιοι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ στρατηγοὶ τῶν Κιῶν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος. Καὶ οὕτως

(α) Σκύμν. σίχ. 441. Λυκόφρ. 1017. 1034. 1043. καὶ Τζέτζης ἀντίθ. Πausan. Ε'. κβ'. Στέφανι Ἄβαντι.

ἔφερον καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ἀποικίαν Θεσσαλῶν καὶ Κώων, οἱ ὅποιοι ἐπέρασαν εἰς τὴν Κώ, ἔπειτα ἦλθον εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέσρεψαν εἰς τὴν Ἥπειρον. Ὁ μὲν Ἄντιφος ἐνωθεὶς μετὰ τοὺς Δωριεῖς, ἐπέρασεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐκυρίευσεν τοὺς τόπους τοῦ Πρωτεσιλάου. Ὁ δὲ Φεῖδιππος ἔμεινεν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, καὶ εἶχε τὴν καθέδραν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφυραν, ὅπου ἀφῆκε δύο θυγατέρας, τὴν Λάνασσαν ὀνομαζομένην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Πύρρος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς θέλομεν εἰπεῖν (α), καὶ τὴν Πολύκλειαν καὶ ἓνα υἱὸν Αἶατον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐδίωξαν τοὺς Θετταλοὺς ἐκ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἔλαβον αὐτοὶ τὸν τόπον, ὁ ὅποιος ὀνομάζετο τότε Αἰολίς, ἐσράτευσεν ὕστερον ὁ Αἶατος ἐκ τῆς Θεσπρωτίας μετὰ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πολύκλειαν, καὶ ἔλα-

(α) Ἄλλοι λέγουσιν αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Κίλοδαίου, ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ ὁ Ραούλ, ἦτον τοῦ Φεῖδιππου. Τόμ. Β. 372. — Ὁμοίως λέγουσι καὶ τὸν Αἶατον καὶ τὴν Πολύκλειαν τέκνα τινὸς Φιλίππου, ἀλλ' αὐτὸς λέγει τοῦ Φεῖδιππου, κατὰ τὴν ἰσορικήν ἔννοιαν. Τοῦτο τὸ σφάλμα παρέβλεψεν ὁ Ἡωραῆς, ὁ τελευταῖος ἐκδότης τοῦ Πολυαίου, ὡς λέγει ὁ Ραούλ. Ἀυτόθι, σημειώσ. 38.

βε τὸν τόπον. Ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμός, νὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖ, ὅς τις διαβῆ πρώτον τὸν Ἀχελῷου ποταμὸν, καὶ πατήσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν ἐχθρῶν, ἡ Πολύκλεια ἐπρόσποιήθη, ὅτι ἦτον πληγωμένη εἰς τὸν πῆδα, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἀδελφὸν τῆς Αἰάτου, νὰ τὴν λάβῃ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ νὰ τὴν περάσῃ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖνος δὲ μὴ γνωρίζων τὴν πανουργίαν, τὴν ἐπέρασε, πρὶν περάσῃ τὸ εὐρέυμα, οὔτε ἄλλοστις. Καθὼς ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ, ἐπήδησεν ἡ Πολύκλεια εἰς τὴν γῆν, λέγουσα, ὅτι αὐτὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βασιλεύσῃ, κατὰ τὸν χρησμόν. Ὁ Αἶατος ὅμως δὲν ἐλυπήθη, ἀλλὰ μάλιστ' ἐχάρη διὰ τὴν ἀγχίνοιαν αὐτῆς. Ἐπειτα ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, καὶ ἐβασίλευον καὶ οἱ δύο. Ἐγέννησαν καὶ ἕνα υἱὸν Θεσσαλὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ἡ Θεσσαλία (α).

§. ι'. Οἱ δὲ Ὀρέσαι οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀνωτέρω καὶ πρὸς τὸ βορειανατολικὸν τῆς Ἀμαντίας,

(α) Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐλάμβανον καὶ οἱ βασιλεῖς μάλιστ' αὐτῆς ἀδελφαὶ γυναῖκας. Θεσσαλοὶ δὲ ἐχρημάτισαν πολλοὶ, καὶ εἶναι ἀδηλον ἀπὸ ποῖου ὠνομάσθη ἡ Θεσσαλία. Πολύαιν. Η'. μδ'. Ἡρόδοτ. Πολύμν. 176. Στράβ. Θ'. 401. Θεοκυδίδ. Α'. ιβ'.

ὠνομάσθησαν ἀπὸ τὸν Ὀρέσην υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ ὁποῖος κατέφυγεν ἐκεῖ μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἔχων καὶ ἀποικίαν Μυκηναίων. Ἐκτίσεν ἔπειτα πόλιν καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἄργος Ὀρεσικόν. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι δὲν ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὀρέσης, ἀλλὰ τις υἱὸς αὐτοῦ ἔφερε τὴν ἀποικίαν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐπειδὴ καὶ ὁ Πενθίλος ἔφερεν ἀποικίαν εἰς τὴν Εὐβοίαν, καὶ εἰς τὴν Θράκην, καὶ ὠνόμασε τὰς πόλεις ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀρέσου (α). Αὕτη δὲ ἡ ἀποικία εἰς τὴν Ἡπειρον ἔγινε κατὰ τοὺς 1210 χρόνους πρὸ χριστοῦ (β).

δ. ια'. Πλησίον δὲ τούτων ἦσαν οἱ Παρωραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ὡς νομίζει ὁ ῥηθεὶς κριτικὸς· Ἐπειδὴ ἦτον καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πόλις ἀρχαία τῶν Πελασγῶν Παρώρεια ὀνομαζομένη, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Παρωρεὺς υἱὸς τοῦ Τρικολῶνου· οἱ δὲ ἐγκάττικαι αὐτῆς ὠνομάζοντο Παρωρεάται (γ) καὶ Παρωρεῖς.

(α) Ὅρα περὶ τούτων ἐν τῇ Ὠγυγίᾳ, Τόμ. δ'.

(β) Στέφαν. Ὀρές. Στράβ. Ζ'. 326.

(γ) Παύσαν. Ἀρκαδικ. Στέφαν. Παρωρ.

§. ιβ'. Τὸ δὲ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν ἔκτισεν ὁ Ἀμφίλοχος υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀλκμαίων ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου τὸ ἔκτισεν εἰς τιμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἢ εἶχε υἱὸν Ἀμφίλοχον, καὶ τὸ ὠνόμασεν εἰς τιμὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Τέλος δὲ ἡ Ἀκαρνανία ὅλη ἦτον ὀποικία τῶν Ἀργείων, καὶ ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Ἀκαρναῖνα υἱὸν τοῦ Ἀλκμαίωνος. Διὰ τοῦτο ὠνόμασαν καὶ τὸν ποταμὸν Ἰναχον (α)

§. ιγ'. Οἱ δὲ Αἰγεσαῖοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ ἓνα στρατηγὸν αὐτῶν Αἰγεσία ὀνομαζόμενον. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦτον τῆς Θεσπρωτίας, ὅμως δὲν ἰξεύρομεν εἰς ποίου μέρους εἶχε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ καὶ εἰς τὴν Σικελίαν Αἰγεσαῖοι, καὶ Ἐλυμοὶ, καὶ Ἐλινοὶ· ἡ Κέρκυρα ὠνομάζετο Δρέπανον ἦτον καὶ εἰς τὴν Σικελίαν πόλις, Δρέπανον καλουμένη. Ἐλυμοὶ ἦσαν καὶ εἰς τὴν Οἰνοτρίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα συνώνυμα, ὥς φαίνεται, ὅτι ἐκ τῆς Θεσπρωτίας ἦτον ἡ ἀρχὴ τούτων (β).

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ζ'. 5. Θουκυδίδ. Β'. ρβ'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 441. Στράβ. ἰ. 462.

(β) Στέφαν. Αἴγες. Ραούλ. Τόμ. Α'. 343—.

§. ιδ'. Οἱ δὲ Ἐλλοποὶ ἦλθον ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ὡς συμπεραίνει ὁ ῥηθεὶς κριτικὸς (α). φαίνεται ὁμῶς πολὺ πιθανὸς ὁ συμπερασμὸς κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων. Ὁ Ἐλλοψ υἱὸς τοῦ Ἰωνοῦ ἔφερεν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν Εὐβοίαν, τὴν νῦν Εὐρίπον, καὶ ἔκτισε πόλιν Ἐλλοπίαν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἰζιαίων, καὶ κατ' ὀλίγον ὠνομάσθη ὅλη ἡ Εὐβοία Ἐλλοπία. Οἱ δὲ Ἰζιαῖοι τῆς Εὐβοίας ἐπέερασαν ὕστερον εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη ἡ Ἐσιῶτις χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἡ ποῖα ἦτον περὶ τὸν Πηνειὸν, ὅπου εἶναι τὰ Τρίκαλα τῶρα, καὶ ἐκτείνετο ἕως εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠπείρου. Ἐκεῖθεν ἴσως ἐπέερασαν οἱ Ἐλλοποὶ εἰς τὴν Ἠπειρον. Ἔτι δὲ ἦτον καὶ εἰς τὴν Αἰτωλίαν πόλις Ἐλλόπιον καλουμένη (β), καὶ εἰς τὰς Θεσπειάς, ὅπου ἦλθεν ἀποικία τῶν Ἰώνων, δηλαδὴ τῶν Ἀθηναίων.

§. ιε'. Οἱ δὲ Σελλοὶ, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἔθνους ἰδιαίτερον περὶ τὴν Δωδώνην, καὶ ἐκ τούτων

(α) Ῥαούλ. Τόμ. Β'. 77. 100. 286.

(β) Στέφαν. Ἐλλοπ. Στράβ. Ι'. 445. Διόδωρ. Δ' σκ. Σκίμων. 571.

ἦσαν οἱ Ἱερεῖς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Τι-
 νές μὲν λέγουσι τοὺς αὐτοὺς Ἐλλοποῦς, Ἐλλοῦς καὶ
 Σελλοῦς, ἀλλ' εὐρίσκονται τρία διάφορα ἔθνη ἀπὸ
 τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν ὀνομαζόμενα. Οἱ μὲν Ἐλ-
 λοποὶ, εἴρηται, ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Ἀ-
 θηναίου Ἐλλοπος· οἱ δὲ Ἐλλοὶ ἀπὸ τοῦ ἡγεμό-
 νος αὐτῶν Ἐλλοῦ, τοῦ Θετταλοῦ· οἱ δὲ Σελλοὶ
 ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν Σελλοῦ τοῦ Πε-
 λασγοῦ. Λέγουσι δὲ ἄλλοι, ὅτι οἱ Σελλοὶ ἦσαν
 Πελασγοὶ τῆς Τυρρηνίας· ὅμως οἱ Πελασγοὶ
 τῆς Τυρρηνίας ἦλθον ἐκεῖ ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ὅ-
 θεν οἱ μὲν Ἐλλοὶ καὶ Σελλοὶ ἦσαν Πελασγοὶ ἐκ
 τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ Ἐλλοποὶ, Ἰωνες· Οἱ
 Ἐλλοποὶ ἦσαν περὶ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου
 εἶναι τῶρα τὰ Ἰωάννινα, ἡ ὁποία ἦτον μέρος τῆς
 Θεσπρωτίας ὡς εἴρηται. Εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ἦ-
 τον καὶ τὸ ἀρχαιότατον Νεκρομαντείου ὡς λέγει
 ὁ Πausανίας, ὅπερ ὀνομάζει Ἄορνον. Ἐκεῖ ἦλ-
 θεν ὁ Ὀρφεὺς καὶ ἀνεκάλεσε τὴν Κυριδίκην ἐκ
 τοῦ ἄδου. Τοῦτο λοιπὸν ἦτον ἐν τῇ Ἐλλοπία,
 ἢ ὀλίγον κατωτέρω, ὅπου εἶναι τὸ χάσμα, εἰς τὸ
 ὅποιον βυθίζεται καὶ χάνεται ὁ Ἀχέρων· ἐπειδὴ

τὰ τοιαῦτα χάσματα ἐνόμιζον εἴματα τοῦ ἄδου, εἰς διάφορα μέρη (α).

δ. ις. Οἱ δὲ Ἀργυρίνοι ἦσαν ὡς εἴρηται πρὸς τὰ βόρεια τῆς Ἠπείρου κατὰ τὰ Ἀκροκραύνια ὄρη, πλησίον τοῦ Αἰάντος ποταμοῦ. Ἐκεῖ πλησίον ἔμειναν καὶ οἱ ῥηθέντες Κόλχοι, καὶ ἕως αὐτοὶ ὠνομάσθησαν Ἀργυρίνοι. Μετὰ δὲ τῶν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ἐκεῖ ὁμοῦ ὁ Νιρεὺς ἐκ τῆς Σύμης ὁ περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητα, καὶ ὁ Θόας στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν, ἔχοντες ἀποικίαν τὰ στρατεύματα αὐτῶν, μὲ τὰ ὅποια ἐπολέμησαν εἰς τὴν Τρωάδα. Καὶ οὕτως ἔμειναν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Ἀργυρίνων, ὡς λέγει ὁ Λυκόφρων (β).

δ. ιζ. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ πολυχρόνιος πόλεμος τῆς Τρωάδος μετέβαλε δι' ὅλου τὰς διοικήσεις, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ ἐν ᾧ ἐ-

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Π. 235. καὶ Σχόλ. Διδύμ. καὶ Βιλοαζ. Φαῶριν. Σελλ. Πausan. Βοιωτ. λ'. Διόδ. Δ. κβ'. Ὅρα καὶ ἐν Ἐγυγ. περὶ Ἀόρον. καὶ Νεκυομαντ.

(β) 1017. καὶ Τζέτζ. Ὁ Ττέτζης ἠπατήθη ἐνταῦθα, διότι ἐνόμισαν, ὅτι μόνον εἰς τὴν Σικελίαν ἦτον πόλις Ἀργύριον, ἡ πατρίς τοῦ Διοδώρου. Τοῦτο ὁμῶς παρατήρησε πρότερον ὁ Ραούλ.